

ΠΟΛΙΤΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον ἐδραύομεν καὶ πάλιν ἰστὴν γῆν τῶν Παρθενίωνων.

Ἔτος χίλια κ' ἐνακόσια δεκαπέντε δοξασμένο, ποῦ μὲ μάντιες εὐδιώνους ἀγαθὰ κ' ἔγ' ἀποσμέν

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
 Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγα εἶναι μόνο.
 Γιὰ τὰ ξένα δημοσ μέρη—δέ κα φράγα καὶ ἴστὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τοσελιῆ
 ὅτι πολοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
 μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
 δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Σεπτεμβρίου δεκαενέα,
 κ' ἐπιστρατείας ντράβαλα νέα.

Χίλια τρακόσια πενήνταένα,
 καὶ τὰ σπαθιά μας ἀκονισμένα.

**Ἐπιστρατείας δράματα
 καὶ φούροικς καὶ τραχάματα.**

Ἐπιτάσσουν πάλι κτήνην,
 καὶ τὸ φλογερὸ Καμίνι
 τὸ ξανακιντῶ Στρατόνα.

Α΄

Φ.—

Καὶ ἴστὸ χρόνιασμα, ζευξέκη,
 πάλι πέρασ' ἀπ' ἐκεῖ,
 ποῦ πρωτῶδα τὸ τουφέκι
 καὶ τῶν νέων τὸ χακί.

Ραπατάου ραπατοῦ,
 τὰ ταμποβρα τοῦ Στρατοῦ
 ξαναφέρουν συγκινήσεις.

Μὲ τὸ χρόνιασμα καὶ πάλι
 νέα κινήσεις κ' ἔδω,
 καὶ σηκῶν τὸ κεφάλι
 καὶ θουρίους τραγοῦδω.

Μὲ φωνὴν διαπασῶν
 ἴστὰ τεμένη τῶν Μουσῶν
 ξανακάνω προσφωνήσεις.

Φοβεροὺς ἀκοῶν κτύπους,
 ἐπιτάσσουν γαύρους ἴππους,
 αὐτοκίνητα καὶ κάρρα,
 ποῦχουν μέσα μουσῶν μπότσαις,
 ἐπιτάσσουν καὶ καρτόσαις
 κ' ἡμίονους, φίλη κάρα.

Ξεσθερνόνομαι, κολλήγα,
 καὶ μὲ τῶν Φερῶν τὸν Ρήγα
 σκούζω κ' ἀπ' ἔδω κ' ἐκεῖ.

Ἔως πότε, παλληκάρια,
 θὰ μᾶς λῆθουν ἴστὰ ποδάρια
 γείτονας ἀρπακτικοί;

Ἐπιτάσσονται καὶ σπήνιμα, φιλιτατέ μου συμπολίτη,
 κ' εἶνε φόβος μήπως βγήξῃς
 μὲ τὴν πούλια τῆς αὐγῆς
 κ' ἀπὸ τὸ δ' δικό σου σπήνι.

Ἐβγήκαν χωροφύλακες κ' ἔλογα μαζεύουν,
 ἴππασίας κύριος σήμερα πεζεύουν,
 πέρνουνε τὸν κέλητα, πέρνουν τὴν φοράδα,
 τώρα πᾶνε ἔλογα, τώρα ποδάρια.

Ἔπειτ' ἀπὸ δύο χρόνους,
 ὅπου ῥέψαμε μὲ πόνους
 κ' ἀτελειῶτων ἀγῶνα.

Χάλασαν τὰ γούστα μας,
 ἴπῃραν καὶ τὴν σεῦστα μας
 καὶ τὸ μέγαρό μας.

Πάλι πόδες ἴστ' ἡμῶν,
 ἴπῃραν τὸ μουλᾶρι μας,
 καὶ τὸν γάθωρό μας.

'Αλογάκια μ'
μουλαράκια μ',
γαϊθουράκια μ',
καροτσιτσιαις μ',
και σουστιτσιαις μ',
ελα πανε πανε παν,
κι' απ' εδω κι' εκει σκορπην.

Πέρνουν και τοδε φούρνους μας, ποιδυγαζαν καρβελια,
χα' χα' χα' τι γελουσα!...
περνουνε τοδε φούρνους μας, τα φουρνέξυλά μας,
μα και τα μσαλά μας.

B'

Π.— Πανταχοδ της οικουμένης
νεος σόλος κατ' αυτας...
μουλαράκι που πηγαίνεις ;
που πηγαίνω μη' ρωτας.

Του Στρατου σημαίνει θιάνα,
και μια κόρη δερου πάλλει
σαν και πριν πολεμικό.

Μη με κλαις, καυμένη μάννα,
σαν ακουσης τώρα πάλλι
πως με πήραν τακτικό.

Θιάνα του Στρατου σημαίνει,
ξανακουνε τα βουνά
σάλπιγγα πολεμική

Σήκω μάννα μου καυμένη,
σήκω να με' δη' ξανά
φανταράκι με χακί.

Πάψε πιά, μην κλαις, μαννούλα,
ελα πάλλι μια δαφνούλα
και για' μένα να κρατης.

Δίχως θλίψη στην ψυχή σου
ξαναδος μου την ευχή σου
να γυρίσω νικητής.

Τέτοια κι' άλλα κελαιδει
για την μάννα το παιδι,
που ξανάγινε φαντάρος,
κι' η μαννούλα περνει θάρρος,

Θιάνα του Στρατου σημαίνει,
κι' ο πυρρίχιος χορδε
ξαναρχίζει λιγερός.

Μεσ' από Μουσών τειμένη

'Αμαζών γερρή πετῆ
κι' επλων δόξαν χαιρετα.

Με πτερόποδας επλίτας
και μ' ευελπίδας πολίτας
πάλλι πλημμυρον οι δρόμοι.

Και σκιρτουδ ψυχαις αλκῆς,
παλληκάρια του Κιλικίς,
πουνα πληγωμέν' άνομη.

Τραγηδία τώρα κι' άλλη,
σφιξιμο' στην άγκαλιά,
ευχαις, δάκρυα, φιλιά.

Τι θεάματα και πάλλι,
που τα στήθη μας φουσκουν
και τα μάτια μας βουρκουν.

Γ'

Φ.— Κάθε δόλιος Ίουδας
πονηρά βυσοδομει,
και το στόμα της' Αρκουδας
άφροδς λύσεης έξεμει.

Βούλγαρος άγαπημένος
με της Πύλης το Ντιβάνι,
Ραδοσλάβωφ φρενιασμένος
έλλα λέει κι' έλλα κάνει.

'Ανορθώνεται με κρότον,
και μεγάλας κατακτησεις
θέλει προς Βορράν, προς Νότον,
προς' Ανατολάς και Δύσεις.

Κι' όσοι πάλλιν από Νότον απειλούνται σαν και πρώτα,
ξανακάνουν τοδε Βουλγάρους,
τοδε γενναίους Γοσποδάρους,
να γυρίσουνε τα νώτα.

Και καθένας' Αρκουδάρης της' Αρκουδας της απλήστου
ας το μάθη κι' ας το ξερη:
λαγός ετριβε την φτέρη
για κακο της καφαλής του.

'Αρκουδάκι πειναλέο,
που παραληρεις πολλά,
τώπα και το ξαναλέω
πως δεν στέκεσαι καλά.

'Αρκουδίτσα ζηλεμμένη,
πρώτη' στη διπλωματία,
επου στρέφεται παντού.

**Στὸν Βούλγαρον τὸν ἐντιμὸν ἐκ φύσεως
πρὸς ἐνδειξὴν φιλίας καὶ ἐκτιμῆσεως.**

Νέα δόξα σὲ προσμένει,
καὶ γὰρ τὴν ἐπιστρατεία
ἰσως πῆς-γιαγίς ἔλττω.

Ξαναβλέπω μαῦρο φίδι
νὰ ξεσκουριάζεται,
καὶ τὸ δόλιον μας σκαφίδι
πάλι ν' ἀνταρτίζεται.

Κι' ἀπὸ τοὺς παλῆους τοὺς χρόνους
Βούλγαροι καὶ Τουρκαλάδες
συχνοθιάζανε μπελάδες
'στὸς δικούς μας τοὺς προγόνους.

Κι' ἀπ' ἐδῶ καὶ ἕλγα χρόνια
Βουλγαρίας καὶ Τουρκίας
μᾶς ἐνέμιζαν κωθώνια
καὶ μᾶς ἐδιναν σφερκίας.

Γόρω μας μονάχα μῦθοι
κάθε πτόθου καὶ σκοποῦ,
χλευασμοὶ καὶ κατορθωμάτων.

Καὶ 'στὴν ἔφιν μας ἀκόμη
'δρῶσκαὶς ἔχην ποῦ καὶ ποῦ
ἐπαισχόντων ρατιωμάτων.

Κάθε τόσο μία νέντα,
κι' ἔλο διαμαρτυρίας
σὲ Τουρκίας καὶ Βουλγαρίας.

Μὰ τὰ χάλλια μας τὰ πρῶτα
σήμερα λησμονησέτα,
κι' ἄστα καὶ φασκέλωσέ τα.

Τώρα ξέχνα τοὺς κολάφους,
καὶ μὲ δάφναις 'στὸς κροτάφους
τρέγα νάβρην Στρατηλάτη.

Σήκω, βλάκα μὲ πατέντα,
σκοῦντα, σπρώχνε, τσίμπα, κέντα,
καὶ τὸν κόσμον οἰστρολάτει.

Σήκω πλήθη νὰ κινήσ,
σήκω φύσις ἀδρανής,
ὑπαρκὲς νωθὰ καὶ ψόφια.

Νῦν ἀνάρριψε τὸν κύβον
κι' ἔλο κράζε μετ' ἐφήθων:
καὶ 'στὴ Σόφια, καὶ 'στὴ Σόφια.

Ἐπιστράτευσίς καὶ πάλι,
Περικλέτο, γενική,
κοσμοχλασιὰ καὶ τώρα.

Τὸ φθινόπωρον προβάλλει,
φθίνει κάθε γευστική
καὶ καλλιχμῶς ὀπώρα.

Τι χαράϊς, τί πανηγύρια...
τόκα πάλι τὰ ποτήρια,
καὶ βαρεῖτε τὰ λαγοῦτα.

Δράσις νέας ἐποχῆς,
πάλι τοῦκα κι' ἀπ' ἀρχῆς,
ὄχι δὲ δέφια, τείναι τοῦτα.

Ὅσο μὲ τὸν Ἀρκουδιάρη
γειτονοῦμε, παιδιὰ,
δὲν θὰ ῥοῦμ' ἔλγας κλαδιά.

Κι' ἔλοένα' στὸ ποδᾶρι
θῆμαστε μ' ἄρματωσιαίς
καὶ πολέμου φορεσιαίς.

Π. —

Θερίᾳ λυσσοῦν ἀνήμερα,
κι' ἐγὼ παράφρων σήμερα
μ' ἔλον τὸν κόσμο τᾶβαλα.

Ἄς γίνωμα Τυρταίσι
κι' ἔμεις οἱ τελευταίσι,
τὰ θεῶ παλγιοσαράβαλα.

Κυττάζω κίνησι πολλῇ
'στὸ Σύνταγμα, βρῆ Φαουλῆ,
καὶ κάτω' στὰ Χαυτεία.

Τρέχει νωότης γόησσα,
καὶ παρευθὺς ἐννόησα
πῶς εἶν' ἐπιστρατεία.

Ἄκουσε πάλι τράμ τράμ τράμ,
βλέπε τρεχάματα χακί,
ἔφης σάν πρην πολεμικῆ,

Ὅλιγοστεῦον καὶ τὰ Τράμ,
κι' ἔτσι' ἢ συγκοινωνία
γίνεται πῆδ σπανία.

Πίνετε μύθραις καὶ κρασιά,
ὁ μῶσχος σήμερα πολὺς,
κι' εἰδὼ στερλίνας κῆφτες.

Γιὰ τόση κοσμοχαλασιά
ὁ Πρώσσοσ τῆς Αναταλῆς
χλιταίς φοραίς ἄς δῆφεται.

**Τὰ νέα τὰ συμβάντα
σπουδαία κατὰ πάντα.**

Μέσα' στὰ σκότη τῶν νυκτῶν
κι' ἐγὼ τὸν Ἄρην τὸν φρικτὸν
τὸν εἶδα, τὸν ἑώρακα.

Κι' εἶδῶ μὲ πάθος καὶ χολῆ
ἐσυζητούσανε πολλοὶ
καὶ ἴργαζανε τὸν κόρακα.

Μεγάλη κι' ἀπερίγραπτος' στὸν κόσμο ἀγωνία,
σκιαίς ἐφανρίζοντο μὲ μούτρο μελαφό,
καὶ πάλιν ἐπροσμένετο νέα διαφωνία,
κι' ἐγύρισε κι' ὁ Γούναρης ἀπὸ τὴν Αἰθιψό.

Μυστηριώδεις ἤκουσε ὄμιλον ὀμιλίας
κι' ὁ Βενιζέλος ἐφθασε ταχὺς ἐκ Λακελαίας,
ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα πρὸς φίλους ἑρωτώντας
καὶ μῆτε τὸ μειδιάμα δὲν εἶχε τῆς Τσοκόντας.
Ἐφαίνετο μὲ κατηφῆς καὶ σκυθρωπάζον ὕφος
κι' ἀινεγματώδης ἦτο Σφίγγς καὶ πρόβλημα καὶ γρίφος.

Κι' ἐνφ' ῥωτούσανε πολλοὶ κι' ἔτρεχαν ἄνω κάτω
ὁμοφωνίας ἐξαφνα καλπίζεται μαντάτο.
Ἦ ξεῖν ἀγγέλλειν σὲ τρανῶν τοσπάνηδων ἀρνία
πῶς δὲν ὑπάρχει δυστυχῶς καμμιὰ διαφωνία.

Κι' ὁ Γούναρης σάν τᾶκουσε πολὺ τοῦ κακοφάνη
καὶ 'στὸ Τουρίσι περιλι ποε ἰμάζεφε τὴν στάνη,
κι' ἔτσι' 'στουὶς Ἐθνικόφρονας ὀμίλησε μὲ τόνον,
μ' εὐφράδειαν καὶ πόνον.

Φεοάδες Ἐθνικόφρονες καὶ προσφιλεῖς Ἑβραίοι,
ἐνφ' περιμένα κι' ἐγὼ κι' ἄλλοι τοσπαναρέοι,
πῶς ὁ Λευτέρης τώρα πᾶς πρὸς χάριν μας θὰ πέση
καὶ 'στὸ Ντιδάνι θὰ στρωθῆ τῶν Μπεήδων τὸ φέσι,
μᾶς ξαναβρῆκε ξαφνικὸ καὶ συμφερᾶ μεγάλη,
κι' ὁ Κρητικὸς ἀνέλπιστα δὲν παραιτήθη πάλι.

Κλάφτες, φίλοι Μειζονες, ἀρνιά μου φεσοφόρα,
καὶ τρίχα τρίχα θγάλετε τὰ σεβαστά σας γένεια,
Ντοβλέτι' περιμένετε, μὰ παρ' ἔλιπτα τώρα
τρώτε τὴν πῆτα τοῦ Σπανοῦ, πούναι κοσκουθένια.

Ἄγαπητοὶ μου Μπέηδες κι' Ἑβραῖοι προσφιλεῖς,
δὲν ξέρετε πῶς μ' ἔσκασε τὸ κόλπο τοῦ Λευτέρη,
κρίμα ποῦ τόσα' πρόσμενε κι' ἢ Μειζῶν τῆς Βουλῆς,
κι' εἶχα καὶ τὸν κατάλογο τῶν Ὑπουργῶν' στὸ χέρι.

Ἐκαίνοσ, ποῦ χαμογελᾷ γλυκὰ σάν τὴν Τσοκόντα,
δὲν ἄφησε νάνυφωθῶν τῆς Μειζονοσ τὰ φόντα.
Χαῖρε λοιπόν, ἀναφανῶ μὲ φίλους συμπολίτας,
χλοάζον ἀντρον τῆς Ἀρχῆς καὶ νόμψη Καλυφῶ,
ἀφίνω γειὰ' στοὺς Μπέηδες καὶ' στοὺς Ἰσραηλίτας,
κι' ὑπὲρ Πατριδοσ τὴν φωνὴν διάτορον ὄφω.